

La llum. Només la llum.

Un relat de: [Josep Maria Basté Framis](#)

La llum ho omple tot. No podem caminar a les fosques. Tots els passos que donem a les fosques son insegurs, plens de dubtes, incerts... Es la llum el que ens dona seguretat, el que ens permet veure de veritat com són les coses. I al cor li passa el mateix, no hi pot veure sense llum. Encara que només me n'adoni quan ho penso, encara que em sembli absurd, no puc viure de veritat sense llum al cor. I és que, en definitiva, no sóc realment jo sense la llum.

La llum que no s'apaga, la que sempre guanya a la foscor, la que esta dins meu i és part de mi. Jo no sóc jo sense aquesta llum. Quan les ombres de la nit m'assetgin, caldrà tornar a la llum, caldrà tornar al cor! Es així com podré saber que, malgrat tot, la felicitat és en la llum, és en la meua llum. No cal buscar-la més enllà, cal buscar més a fons.

La llum és agraïda. Quan hi és, hi puc veure simplement obrint els ulls, obrint els ulls.... Es per això que sé que cap esforç que faci per apropar-m'hi no es perd. El camí de la felicitat és descobrir, en la vida de cada dia, la llum present al meu cor. És la llum el que em fa feliç. És la llum, només la llum.

“El que has de fer és superar la por i la ràbia que hi ha dins teu. Deixar que la llum t'entri al cor i desfaci les parts que hi tens glaçades. Ser fort consisteix en això (...). Encara hi ets a temps. Encara pots tornar a ser tu mateix. Pensa. Pensa què has de fer.” (Haruki Murakami. Kafka a la platja. pag. 398)